

دسپين غر زخمي مرغی
لیکوال: سید ادريس "سادات"
دناول اتل: حکمت الله صديقي

لیکوال: سید ادريس "سادات"
Ketabton.com

حکمت تنکی خوان وو. خپلو
درسونو ته یی پیر پام کاوه د ژوند
دسختو شکنجو نه بی خبره وو.
دخوانی نشی داسی یو حالت ته
رسولی وو.
چی چا به فکر کری وی چی

حکمت هم په دنیا دخدای یو بن
ادم دی.

پلار به یی دورخی په جلال اباد
بناړ کی کراچی چلوله.
خو زوی یی په کلی کی په لوفر
مشهور وو.

خکه چی د ده نه به هیچا هم
خیر نه لیده.

او هر چا چی به ورسره خوله
ووهله.

بس خانتنه به یی لانجه وکتله

پلار به یی چی د بناړ نه راغی
دزوی پبستنی ته یی هیخ وخت نه
پاتی کیده د حکمت مورهم
د حکمت سره سخته پعدابوه.
خو پلار ته یی حال نشو ویلی
خکه په ټول کور کی یی همدا یو
نازولی وو.

د حکمت مور زرغونه نومیده خلکو
به د زرغونی ترور په نوم پیژنده
زرغونی به هم دورخی د گاونډیانو
په کور کی کارکاوه.

د حکمت دوه ترونه وو چی یو

زرداد نومیده او بل علی
شاه نومیده او د حکمت خپل پلار
فضل جان نومیده.

چی فضل جان یی تر ٿولو کشری
ورور وو .

علي شاه او زرداد چی به هر وخت

د حکمت مکتب ته تلل کتل او

د حکمت دیپلار پیسی به یی کتلی

سخته غوصه به ورتله خو هیڅ

یی هم د وسه پوره نه و ځکه چی

دوی ته خدای زامن نه و ورکړي.

وخت تیریده حکمت خپلی زده

کړی وکړی خو د پلار په خوبنه نه

ترونو په خوځه ولی چی د حکمت

ترونو غوښتل چی حکمت داسی

یو انسان جوړنشی چی سبا زموږ

په کلی جومات کی یی خلک ډیر

درناوی او احترام وکړی بلکی ددی

برعکس خلک یی په غلط نوم

یاده وی او خلک دده په شتون

کی بیخی ناراضه وو ځکه چی

هیچا هم تری خیر نه وولیدلی

بغیر دشر نه.

یو څه وخت وروسته د حکمت

پلار فضل کاکا یو دم دم ورک

شو.

چا به ویل چی فضل کاکا خپلو

ورونو ورک کړی چا به ویل چی

د فضل کاکا دشمنی خو صرف د

- کلی لوی ملک رامداد سره وه
- ولی چی هغی یی په ځمکه
- قبضه کری وه.
- بازو شیطانانو به بیا ویل چی
- فضل کاکا پخپله ځان ورک
- کری تر څو دلوی ملک رامداد نه
- بدل واخلي همدی لپاره خو یی
- زوی هم لوفر رالوی کر خلکو به
- رنگارنگ قیصی کولی.
- خو په اصلی خبره هیڅوک هم
- نه پوهیدل چی اخردا کار چا
- کری دی .
- دفضل کاکا ورونه هم ډیر
- حیران ول چی دا څه وشول
- خو په داسی سخت وخت کی
- هیچا هم حکمت ته لاس ورنکړ
- حکمت یوازی تر کوره ووت
- دمور نه یی دعا واخیسته.
- او روان شو مخ پر سپین غر
- دخپل کلی همزولو سره یی هم
- خدای پامانی وکړه.
- خپلو هغو ملگرو سره یی زړه
- دخلاصه وژړل چی مکتب کی
- ورسره پاتی شوی وو.
- واقعا چی هغوی د حکمت په
- تگ ډیر زیات سخت خفه وو د

- حکمت داسی خاص زیات
- ملگری هم نه وو خو ادریس او
- مسیح په نوم یو دوه لیونیان
- یی پیدا کری وو دادریس او
- مسیح تر سترگو او بنکی بهیدی
- حکمت ورسره خدای پامانی
- وکره او دیو نامعلوم سفر په
- لور رهی شو.
- مور ورته دکلی سر نه لاس
- خوځاوه او حکمت دکلی په
- دبنتو کی ورک شو.
- په لارو کی دهر رقم حادثو سره مخ شو داسی حادثو سره مخ شو چی
- په ټول ژوند کی یی تر
- اوسه نه وو لیدلی لکه کوچان او اوبنان او همداسی بدلی بدلی
- دشینوارو ژبی او په شینوارو کی یی دیو کس سره شخړه هم وکره خو
- شینواری پری ډیر وو او دای ووهلو.
- دیو څه مزل څخه وروسته سپین غر ته ورسید.
- حکمت چی سر ټیت کر او غوښتل یی چی دسپین غر تر اخره ځایه یی
- نظر ورسیری.
- نو دسر نه یی خولی وغورځیده هغه یی وچته کړه.
- دسپین غر بنکلا گانو یی کیفیت بدل کر لگ څه دارامی احساس یی وکر
- خو بیا دهغه پلار څهره ورپه یاد شوه چی نه یی جنازه شوی ده نه ورته
- څوک مری وایی نه ژوندی حکمت ډیر کشر وو بازی وخت کی اکثر
- داسی وشی چی یوانسان دبد کار نیت لری او خدای یی سم کری د حکمت
- ترونه هم همداسی ولی چی ژوند هر اړخ لری په ژوند کی یوازی اوسیدل
- نه دی چی خالی واوسیدو.
- او خالی دخپل ژوند نه خوند واخلو بلکی باید یو څه غیرت هم ولرو که

چيرته دظالم دظلم جواب ورنکړو نو ظالم به بيا ډير زړه ور شي. اوزمور
پشان ډير نور مظلومان به هم تر تيغه تيرکړي.

دماښام شپږ بجی وی تياره هم خپره شوه خو دسپين غر واوړو خپله
رنایي کمه نکره سپين غر داسی يولاره وه لکه ماهيپر داسی يو خایي سړی
نشي ورختلی. دشاوخوا نه به یی لکه دمارتاویزی تاسی فکر وکړی چی
دجلال آباد ښار نه صفا سوچه ښایسته خکاری. نو دابه څومره لوی غر وي
حکمت مخ په پورته روان شو ان تر دی په اته بجی دغر نیمایي ته ورسید
سپين غر ډير لوړ غر دی ډيرو مشرانو لیدلی دی.

که چيرته دورخی اته بجی یی په ختلو پیل وکړی د ماسپينين پر دولسو
بجو به یی اخر ته ورسیري.

حکمت هم همداسی په شپږو بجو روان سو او تر اتو دغر نیمایي ته ورسید
حکمت سخت ستړی شو دسپين غر په واوړی ډک میدان کی یی په تندي
خوله راغله يو خوانه دپلار غمونو ژراوه او دبلې خوانه یی خپل هغه
وخت ته ژړل چی ده په خه راحت په خپل کورکی تير کړی وو او پلاری یی
ورته راوړی وه حکمت دغر په منځ کی کیناست

خپی یی دښار په طرف راکړی کړی په ښارکی دگروپونو رڼاگانی داسی
ښکاره کیدلی لکه ماشوم چی په شگو کی ځانته کور جوړ کړی وي او هغی
ته گوري.

یخه ترورمه لگیده فکر کی یی هخی راغلل هغه وایی چی مور به په کلي
کی دجلاآباد ښار

نوم څومره لوړ اوریدو رامدادکاکا یوه ورځ ښار تللی وو.

کلیوالو ته یی دښار قیصی کولی مور به ورته داسی غوږ نیولی وو لکه
څوک چی یو دروغجن خوب وینی ما فکر نه کاوه چی یوه ورځ به می دا
ښار داسی مخ ته پروت وي لکه دماشومانو دشگو نه جوړشوي کور.

حکمت دخپلی بکسی څخه داوبو پتک راوباسو دوه دری غړوپه یی ورنه
وکرل زیات خوند یی ورکړ په

یخ خای کی د ترمو اوبو څښل نوبیا بیل خوند لري حکمت په پتک خوله

ٽينگه ڪره ٽولي يي په يوه ڄاه يي ٽولي وڃنٺي.

شونڊو باندي يي هم ڙبه تيره ڪره آسمان هم ڊير رون وو حڪمت تر اوسه داسي رون آسمان نه وو ليدلي.

حڪمت خپله دمه وڪره او تر هغي وروسته يي خپله بڪسه شاته واچوله.

مخ پر لور روان سو پنڃه شير قدمه به يي نه وو اخيستي دشاخوانه پري ڇا غر وڪر چي ڄوانه سڀي درپسي و چي لاره دي غلظه ڪره حڪمت چي شاته وڪتل گوري يو ٺنڪلي ڄوان يي تر شا ولار دي حڪمت ورته وويل: ههههه نه ياره سڀي راپسي ندي خودڙوند سختي راپسي دي او زه ورنه مخڪي يم ڄوان کوچي وو.

د سڀين غر نه لاندی يي دغره په لمن کي ڪيردي وي

کوچي دحڪمت پر ولي يي لاس کينبود ورته وي ويل خدای خو لری خپل همت دلآسه مه ورکوه هيڄوک هم تر تا طاقت ور نشته په جهان کي او بله داڙوندڪه دومره آسان وایي نو پيل به يي په ڙرا نه ڪيده کوچي د حڪمت سره خدای په امانی وڪره.

کوچي حڪمت ته دپاتي ڪيدو ٽينگ ست وڪر خو حڪمت ورسره پاتي نشو.

حڪمت ته دکوچي خبرو دوه برابره همت ورڪر حڪمت خپل تگ ته دوام ورڪر دشپي په پاو ڪم لس بجي د سڀين غر لوري ڄوڪي ته چي سڪارام نوميري ورسيد.

دشپي چوپتيا او تکی توري تياری بل ڊول ماهول جور ڪري وو حڪمت داوبو په لته کي شو تر خو خپل لمونڄ اداڪري.

ديو ڄه مزل ڄخه وروسته يي يوه چينه پيداڪره چي د سخت ڪيف نه ڊڪه شرشره يي کوله داوبو شرا ر داسي بريڻيده لکه ڄوڪ چي دڙمي په يخو او اوڙدو شپو کي غمگيني ٽپي کوي حڪمت خپل نستوني رابد وهل د اودس لپاره يي چيني ته لاس ٽيٽ ڪر دلآس دٽيٽولو سره يي دخولي نه بي دريغه چغه ووته حڪمت وويل: اوف خدایه دا اوبه ڄومره يحي دي ماته خو يي بيخي شات راکر حڪمت دواوري په اوبو صرف داسي اودس وڪر لکه ڄان چي يي پري غور ڪري وي حڪمت خپله چينه وويست دغره په

سر کی یی اواره کره په لمانځه ودریده.

خپل نهه رکعته لمونځ یی بشپړ کړ دعا یی له خدایه وغوښتله خوب ورته تالی ورکولی خو په داسی یخ ځای کی هیچا هم خوب نشو کولای خالد مخ پر ځور روان شو دپاکستان خاوری ته داخل شو او دشپی په دولس بجی دغره څخه کیوت مخ ته یی دپانه چنار سپیره ډاگونه راغلل دحکمت هم نور زړه تنگ وو خو نه هم چیرته اس وو .

چی سورلی پری وکړی او نه هم کچره یا اوبس و تر څو بلوچستان ته یی ورسوی حکمت دپاکستان دخاوری په لومړیو قدمونو کیچی پانه چنار یی بلله له مجاهدینو سره مخ شو او دیوځای کیدو غوښتنه یی ورڅخه وکړه خو حکمت ته مجاهدینو وویل چی دابه تر وزیرستانه ځی هغی ځای نه به امر راوری بیا به مور ورته دلته داوسیدو اجازت ورکوو نو حکمت ځکه دوزیرستان لاره تعقیب کړه.

هر کله چی حکمت دپانه چنار دسپیرو ډاگونو نه ووت نو یو بس ورته مخامخ شو حکمت ورته داودریدو په پار لاس و خوځاوه بس والا ودرید حکمت بس والا ته وویل:غوارم تر وزیرستانه ولاړ شم دکوزی پښتونخوا خلک ډیر غیرتی دشجاعت اود میرانی نه ډک خلک دی حکمت یی دبلوچستان تر هغه ځایه ورسوی کوم ځای ته چی حکمت غوښتل په لاره کی موټروان دخالد سره څه معرفي شو او حکمت ورته دخپل ژوند ټولی قیصی په ډکو سترگو تیریکړی.

ددواړو سره څه ساعت تیر سو دبس موټروان هم دحکمت پشان ځوان وو هغی هم خپله دژوند قیصه یی حکمت ته وکړه دهغی هیڅ پلار ورور یا ملگری یی نه وو او دملگریا لپاره ورته دحکمت نه بل څوک څه پیدا نشو حکمت یی تر خپله ځایه ورسوی هلته یی خلکو ته معرفي هم کړ او دپوره باوری ورته وویل حکمت دموټروان ددی کار نه سخت خوشحاله شو مجاهدینو حکمت ته پنځه ورځی وخت ورکړ په دی پنځو ورځو کی خالد دبس والا جمشید سره و. جمشید دخپل بس سربیره یو هوټل هم درلود.او خپله گوزاره به یی پکی کوله بس یی بل چاته په کرایه ورکړی وو کله به یی خپله چلاوه نور وخت به هوټل کی وو حکمت هم ورسره هلته

پاته شو دغه پنځه ورځی حکمت خه په عیش اونوش تیری کری
داسی ورځ به نه وه چی سور کری چرگ به یی نه خور او هر ډول انجونی
به هم دجمشید هوټل ته راتلی حکمت او جمشید خوانان ول او خپلو
کی به یی یو بل ته اشاری کولی حکمت که خه هم ددی شیانو شوقی نه
وو خو بیا یی هم د خپل ملگری دزړه ساتلو لپاره ډاکار کاوه یوه ورځ یوه
جینی د جمشید هوټل ته راغله حکمت چی یی سترگی وکتلی خوله یی
وازه پاتی شوه جنی دهوټل کورسی ته ورتله او حکمت دجنی پسی دواړه
غبرگی سترگی مری نیولی وی او دسترگو په حرکت دیو نوی خه کتلو په
شان یی ورکتل دجمشید چی ورته پام شو نو حکمت ته یی وویل گوره
حکمته بچیش دی جینی ته ډیر مه گوره دی جینی پسی دلته لوړ رتبه لوړ
رتبه خلک راځی که هغوی وکتلی ستا په سر به ماته جنجال جوړ شي
حکمت سترگی یو دم دجمشید خواته راواړولی ورته یی وویل که داسی ده
بیا ورته نه گورم خو زه چی دکوره راوتی یم ددی لپاره راوتی یم تر څو
زما څخه یو زورور انسان جوړ شی او که چیرته زه ریشتیا هم زورور شوم
نو دپلار دغچ نه وروسته به زما لومړی کار ددی جینی خپلول وی.

حکمت دا پنځه ورځی وخت خه په خوشحالی تیرکړ دملگری موټری
ډریور سره وو جمشید سره په هوټل کی رقم رقم موټرو والا وو نو یو کس
سره یی دحکمت تر وزیرستانه رسولو خبره وکړه ورته یی دپیسو خبره
وکړه خو موټروان ونه منله او ورته یی وویل چی راغلم ملگری راولم په
ټولو به قیمتی لسی وڅښی.

جمشید ورسره ومنله جمشید خپل ملگری ته ورتر غاری ووت په ورینه ټنډه
یی ورته وویل: یاره ته چی راغلی وی په ژوند کی می تر اوسه هیڅ کمی
محسوس نکړ تا خو ماته دخپلوانو مینه په دا څو ورځو کی راکړه خو
وس چی ځی سخت خفه یم.

حکمت وویل: ستا څخه تری مننه وروره که تقدیر موقع
راکړه بیابه ضرور وگورو ستا په هوټل کی به بیا کای
وڅښو او خوند به واخلو وس نو زه ځم په مخه دی خه.

حکمت موټروان سره کښیناست موټروان روان شو وزیرستان لاره هم

خوندور خای دی غرونه او خنگلونه خو یی بیا بیل خوند کوی پدی لیاره کی حکمت له دی موټروان سره هم آشنا شو گپ شپ یی ولگو موټروان حکمت تر وزیرستانه ورسوی حکمت دمجاهدینو په لور دغرور نه په ډک مخ وروان شو. دحکمت موخه دانه وه چی جهاد وکړی بلکی حکمت غوښتل تر خو دخپل پلار غچ دملک رامداد څخه په زور واخلی لکه سنگه چی یی پلار ورته ورک کړی همداسی به دا ملک رامداد وکړی حکمت ته یی په وزیرستان کی پوره دری ورخی وخت ورکړ تر خو همدلته دلومړنیو ورځو تمرین وکړی بیا به یی بانه چنار ته ولیگی حکمت همداسی وکړل همدلته یی دری ورخی تیری کړی دلومړنیو ورځو سخت او قوی تمرینات یی ترسره کړل په لومړنیو ورځو کی خو بیخی له خایه وچتیدای نشو ولی چی تمرین ډیر سخت وو خو په دوهمه ورځ بیا ورسره خه شو په دریمه ورځ لا خه بیایی خپلو موټرو کی تر بانه چنار ورساوه حکمت په بانه چنار کی پوره دری شپږ میاشتی دتمرین په موخه تیری کړی سخت سخت تمرینات یی وکړل لکه دبدن قوی والی دنښی ویشتل او جمناستیک او دبوکس او کراته او تکواندو یی هم وکړل ځکه که څوک غواړی عسکر شی نو ددی ټولو تمرینونو زیاتی برخی باید چی ورته یادی وی ټول مجهدین دحکمت ډیر خه ملگری شوی وو حکمت چی په بدن کی هم لگ څه غټ وو او زور هم خدای ډیر ورکړی وو.

گیره یی هم پریخی وه لونگی به یی هم وهلی وه نو دا دټولو مشر معلومه ددی خای مشرانو حکمت دټولو مشر وټاکلو حکمت مشرپه سنگر کی دجنگ وو نور تمرینات به ورته په بانه چنار کی نورو کسانو ورکول حکمت دټولو عسکرو سره وپیژندل هر یوه نه یی دهغه دژوند په باب پښتنی وکړی.

یوه ورځ دشپی دولس بجی وی حکمت او ملگری یی ناست وو ټول گیر چاپیره ناست ول منځ کی یی نغری کی اور لگولی وو داور په هیبت ناک اواز کی هر یو به بیل بیل دخپل ژوند قیصی کولی ټولو خپلی ترخی شیبی او قیصی تیری کړی دوی به هره ورځ همداسی خپلو کی قیصی کولی او هره ورځ به همدا یو بیولاله وه خو نن ټولو دحکمت نه دهغه دژوند په باره کی پښتنه وکړه او ورته ویی ویل چی مشره دلته خو چی

څوڪ راځي يو څه مشڪل نه يو څه مشڪل ضرور لري ته ولي راغلي حڪمت ورته خپله ددرد نه ڊڪه كيسه تيره ڪره دي وخت كي يعقوب دبانہ چنار دقرارگاه ساتونكي دحڪمت قيصه واوريده يعقوب حڪمت ته وويل وروره ته يوي خواته راشه تاسره زما لگ څه ڪار دي حڪمت ورغي هغه يي يوي تياري خوني ته بوتلو حڪمت ته يي وويل تا چي ڪومه قيصه هلته بهر خپلو ملگرو ته تيره ڪره ايا ريشتيا هم ستا پلار همداسي و چي ورڪ شوي وو وچ ڪلڪ او سپين ڀيري او اته مياشتي مخڪي غيب شوي او ساده سڀري وو حڪمت وويل هو همداسي قد قامت كي پلار مي وو حڪمت په تعجب كي وپوښتل چي ولي آيا تاسره زما دپلار په باره كي معلومات شته هغه وويل: حڪمت بي سيده شو سيده يي ديقوب غاري ته لاس ورواچوه يو څو سوڪه يي ڪلڪ ڪلڪ په خوله ووهه ورته يي وويل چي ووايه زما پلار دي چيرته ڪتلي زه ڪه ڊڪوره راوتي يم او خپل سر نه تير شوي يم نو ستا نه هم تيريڊم يعقوب وويل: گوره حڪمته دا قيصه ڪه زه تاته ڪوم ته بايد پر ما باور ولري داسي نه ڪيري.

حڪمت ديعقوب گريوان پريخود سر ته يي لاسونه ونيول يوه سخته دردوونڪي ڪريغه يي تر خولي ووته ويي ويل زه څه وڪم چيرته لار شم څوڪ مر ڪم چا باندې ځان مر ڪرم اي خدايه دازه دي ڪوم امتحان كي اچولي يم حڪمت يعقوب بيا تر غاري ونيو ورته ويي ويل ته به وس ما تر خپل پلاره رسوي شابه ووايه داخل چي حڪمت سوڪ ورکاوه يعقوب يي لاس ونيو ورته يي ويل گوره حڪمته زه ڪه ستا په خلاف واي بيا درته ما داهم نه ويل چي ستا پلار ما ڪتلي خو زه ځڪه درته وايم چي زه غوارم تاسره مرسته وڪرم پريده چي په آرامي خبري وڪرو چي يوڄاي ته خو ورسپرو ڪنا حڪمت ورته وويل سمه ده حڪمت يي په چوڪي ڪيناوه دحڪمت سر ڇڙيدلي مخ ته يي يعقوب ناست وو يعقوب ورته وويل: دنن نه پوره اته مياشتي مخڪي ځينو زورورو ڪسانو يو سپين ڀيري سڀري په دي لاره مخڪي ڪري وو وچ ڪلڪ وو په تندي كي يي ستا دعلامي سره سم يو تور داغ وو او په دي لاره يي په زوره تيرولو ما غوښتل مخه يي ونيسم خو مشر ظريف راته وويل چي دمشرانو امر دي دوي سره به ڪار نلري زما

په هغه سپين گيري بابا سخت زړه خوړ شو دهغي د بچيانو په اړه مي فکر وکړل خو څه ده چي ته مي وکتلي يعقوب ورته وويل: وروره وس که هر څنگه کيږي ستا دپلار په پيدا کولو کي به درسره زه ضرور کومک کوم دا وخت هم حکمت د سپين غر په لمنه کي ولاړ وو دسهار څلور بجي شوي حکمت دسهار اودس وکړ خپل ټوپک يي دجاي نماز څنگ ته کيښود خپل لمونځ يي ادا کړ دملگري سره يي ياسين شريف وو هغه يي هم تلاوت کړ دسپين غر واورو بيخي خراب کړي وو د شپږو مياشتو تمرين نه وروسته رخصت شو دي پوهيده چي که نور دلته راشم نو افغانستان ته به مي وليگي او که افغانستان ته لاړ شم مور او کلي والا صنفيان ټول به وگورم يو څه راحت به نور هم حس کړم او مور ته به هم ددي زيري ورکړم چي مامي دپلار لومړي لينک پيدا کړ.

دي دځان په تيارولو کي وو چي يعقوب ورغږ کړل ورته يي وويل که پلار دي پيدا کول غواړي نو اول لاړ شه کلي ته هلته دي دپلار ټولي دورکيدو نښي پيدا کړه چي کله ورک شوي کله يي تاسو سره تماس نيولي او غيب شوي. حکمت ديعقوب نه مننه وکړه يعقوب ورته سينه ووهله نن قرار گاه ته پير لوړ رتبه کسان راغلي وو يعقوب ته يي ورغږ کړل يعقوب حکمت ته وويل چي ته ودرېږه زما درسره کار دي بيرته راځم سمه ده حکمت يعقوب ته نيم ساعت ودريدو دي وخت کي ديعقوب سره يوي غټي لونگي والا نفر د قرار گاه نه راکيوتو

يعقوب لونگي والا نفر حکمت ته معرفي کړ او ورته ويي ويل دا مفتي صاحب فيروز الدين دي غواړي تر مزيني ولاړ شي هلته يي څه ميلمانه دي هغوي گوري بيرته راځي دسپين غر نه هاخوا ورته موټر ولاړ دي خو مفتي صاحب ته پتي ليارې ندي معلومي ته تيار ځي مفتي صاحب به په پتو پتو لارو تر مزيني ورورسوي

يعقوب حکمت ته وويل ته راشه تاسره لگ څه پت کار نلرم حکمت چي ورغي يو کاغذ يي ورکړ او ورته ويي ويل مفتي صاحب چي کوم کور ته ننوت دمهرباني له مخي دا کاغذ دهغي کور کوم ماشوم ته ورکړه تر څو زما مينی ته يي ورورسوي حکمت ته دشرم خدا وکړه يعقوب يي په

اوپره وواهه ورته وی ویل وروره ته بیغمه شه ضرور به ترهماغه خایه
رسیبری کوم خای ته چی ته غواری خو ها زه یی لوستلی شم کنا طعقوب
ووویل ولی نه یاره ته خو می خان یی حکمت ووویل نا توکی کوم زه دهیچا
شخصی ژوند کی کار نلرم یعقوب ووویل مشکل نشته هر څنگه چی دی
خوخه وی

یحکمت ورسره ومنله حکمت دفیروز الدین سره دسپین غر په ختلو پیل
وکر

مازیگر څلور بجی وی چی روان شو ټولو مجاهدینو حکمت ته لاسونه
خوځول دحکمت هم په سترگو کی اوبنکی راغلی حکمت روان وو لاندی
ملگرو یی ورته کتل دسپین غر په لارو لکه دمار تاویده پوره دڅلور ساعته
مزل څخه وروسته یی اخیری سر ته ورسید فکس اته بجی وی فیروزالدین
ته حکمت ووویل مفتی صاحب رازی دلته به لمونځ وکړو دحکمت څخه
دماښام لمونځ قضا شوی وو هغه یی هم راوگرځاوه هر کله بیرته دکیوتو
په حال کی شو هاغه کوچی چی په اوله ورځ یی کتلی وو همغی سره بیا
مخ شو ورته وویي څنگه شو وروره ایا پلار دی پیدا کړ کنه

حکمت ورته ووویل: وروره دپلار قیصه می ډیره اوږده ده که می درته وکړه
وبه ژاری ورته او په مفتی صاحب هم ناوخته دی مفتی صاحب ورته
ووویل چی لا وختی دی راځی لږه دمه به هم وکړو او دحکمت دژوند قیصه
به هم واورو کوچی حکمت او مفتی صاحب کیناستل داچی دغر اخري
خای وو نو دکوچي کور هم نږدی وو کوچي دخپل کور څخه چای او گوډه
راوړل مفتی صاحب او حکمت ته یی پیاله ډکه کړه حکمت دپیالی سڅه یو
خوندور غروپ وکړ شونډی یی په ژبه پاکی کړی بیا یی خپله قیصه شروع
کړه او تر دی دمه یی ټول داستان ورته تیر کړ کوچي ووویل گوره وروره
ست

په قیصه خو خوندور ناول جوړیږی داخو ډیره دردوونکی قیصه ده
حکمت دهو په نیت سر وخوځاوه

نور نو په مفتی صاحب هم ناوخته کیده دواړه تر غره راکیوتل لاندی
ورته یو سراچه موتر ولاړ وو موتر ډیر صفا وو خو خالی سراچه وه ځکه

چی تر دی خایه خه موټری نشوی راتلی بغیر دسراچی نه دوی موټر کی کنبیناستل روان شول مخ په کلي مفتی صاب حکمت ته مخ واراوه چی حکمته بچی زه ستا دژوند داستان سخت ودردولم نو ځکه وایم چی هر څه مشکل وو ماته وایه زه پوره پوره همکاري درسره کووم موټروان موټر ډیر تیز چلاوه او حکمت به دکلیو پټی پټی کوسی ورسبودلی حکمت دکلی پټی کوسی هغه وخت کتلی وی کله چی به یی په کلي کی پټ پټونی کاوه نو دی خایونو ته به راتلو تر مزینی ورسیدل مفتی صاحب کیوتی او حکمت ته یی 1000روپی په جیب کی کینبودی حکمت ډیر ټینگار وکړ خو مفتی صاب بیا پیسی وانه خیستی حکمت غوښتل وس کوم ماشوم ته دیعقوب لیکل شوی خط ورکړی خو څوک نه پیدا کیده حکمت ویل که چیرته په دی وخت کی ماشوم په زر

روپی هم وایی ما به اخیستی وای خو دخدای کار گوره یو ماشوم دهمدی کور نه راووتلو حکمت ورته وویل بچی پلار دی کور کی شته هغی وویل چی پلار می همدا وو کنه تاسره چی راغلو حکمت پوه شو چی ها څنگه دی یعقوب مفتی صاحب ته داسی پالشی کوله ماشوم ته یی وویل:ایا ته یعقوب پیژنی هغی وویل هو هغه هر وخت مور کره راخی ماته یو وخت راکوی چی هغه تر پلوشی ورسوم حکمت ورته وویل:داخط هم واخله او تر پلوشی یی ورسوه او ورته ووايه چی یعقوب رالیگلی دی ماشوم خط واخیست ویی ویل ما مکتب کی نوی نوی املا زده کړی صبر چی زه یی ولولم چی تکره یم کنه حکمت ورته ډیر وویل چی نا ته یی مه لوله خو هغی ولوست لیکلی یی وو چی.

ی

سلام پلوشی دا چی زه به وس سنگر ته ځم خوشحاله یم چی دخپل وطن لپاره تر هر څه تیر یم او زه پر دی پوهیږم چی ته به هم زما پر دی کار خفه نه یی انشالله چی وطن آزاد شو ډیر ژر به درشم پلار نه به دی وغواړم او واده به وکړو او دخوشحالی ژوند به ولرو مننه ستا له مینی څخه.

یعقوب شینواری

حکمت چی داخبری ولوستی دخپل ملگری په پاک نیت یی زړه وسوځید.

ماشوم ته یی خط ورکړ حکمت روان شو خپل کلی تا تر څو خپله زړه مور وگوری خپل ترونه وگوری او خپل دوه لیونیان ملگري مسیح او ادریس وگوری حکمت دیو څه مزل کولو وروسته و خپل کلی ته ورسید د حکمت دوی کلی په چنار پیژندل کیده هر کله چی یی دلری سر نه چنار وکوت خپل دماشوم توب یادونه ور په زړه شول دمکتب نه پتیدل دپلار وهل دپلار هغه سختی ورپه یاده شوه چی په سخته گرمی کی به ناست وو او ځانته به یی کوته جوړوله حکمت خپل کلی ته ننوت دماشومتوب هر یو یاد به یی ذهن ته راتلو حتی تر دی چی دلری سر نه یی دخپل کور مخکی خپله بوډی مور وکتله خالد ورمندپه کوه دخپلی مور لاسونه او خپیموچی کرل دزرغونی دسترگو دید هم له منځه تللی وو یوخوانه یی خاوند ورک شوی وو بلی خوانه یی

زوی هم دورک شوی په توگه له کوره تللی وو دورځی دولظ بجی وی ټکنده غرمه وه حکمت مور ته وویل مور زه یم حکمت ولی ستا سترگی لکه چی کمزوری شوی د حکمت مور حکمت ته ورتر غاری وته حکمت یی موچی کر په اوبنلو سترگو یی ویل بچی زما سترگی دومره کمزوری ندی ته مظ مخ ته کینه چی لږ څه خو دی ووینم حکمت وویل موری وس خو راغلم خو

دزیری لپاره انشالله بل ځل به می پلار هم راوالم موری وس ټولی خبری راباندی همدلته کوی که دننه هم ننوزو حکمت دننه ننوتلو د زرداد میرمنی یو څه خوندور خواړه پاخه کرل حکمت او مور او کاکاگان یی سره کښیناستل په گډه یی ډوډی وخوره کاکاگانو یی پوښتنه ورنه وکړه چی وراره څنگه شو دپلار معلومات دی وشول کنه حکمت وویل ولا کاکا انشالله وس خو یو لینک ته ورسیدم کاکا گانو یی حکمت پوری وخنډل ورتل یی وویل ته چی دا شیر اووه میاشتی تیری کړی صرف دلینک دپاره نور دی څه وکړل.

حکمت ورته وویل یاره کاکا سخت ټوکی یی ما شیر اووه میاشتی دزور دپیدا کولو لپاره تیری کړی او شکر دی وس زور لرم او په دی پوهیږم چی

ڊير ژر به خپل پلار ته ورسيدم انشالله حڪمت ڊوڊي وخوره كلي كي يي هم چڪر ووهلو خو كلي ورته سم عذاب جوڙ شوي وو ولي چي خان ورته خه نه بنڪاريدو چي پلار دي يي ورڪ وي او دي په كلي كي چڪري وهي دحڪمت دمڙر زرغوني سترگي هم ورو ورو خه كيدي ولي چي زوي يي واغلو تر اوسه پوري خو يي هيخ څوڪ هم په كلي كي نه وو بيخي ڄانته وه او تل با غمونو په سمندر كي ڊوبه وه حڪمت دخپلي مور لپاره چي خوشحاله شي پوره لس ورځي كلي كي تيري ڪري خو يوه ورځ ورته ديو كال نه ڪمه نه وه په اخري دري ورځو كي ورته خپل ليونيان ملگري ور په ياد شول ڊير وږسي وگرځيد ڪورني يي هم كلي كي نه وي ڊيرو پښتنو وروسته چا ورته وويل چي هغوي دوه ڪورني ښار ته تللي او حڪومت بللي ولي چي مسيح او ادريس ڊښار په پوهنتون كي په چا سر مات ڪري وو نو ځڪه ښار ته يي ٽوله ڪورني غوښتي او ديوي مياشتي دقيد حڪم يي په ٽوله ڪورني ختلي وو خو ملك رامداد يي ضمانت ڪري وو او سبا به راخلاص شي هغه دخپلو ملگرو لپاره يوه ورځ بله هم حصار شو تر دي ملگري يي راورسيدل دي ورسره ليده کاته وڪړل حڪمت ور څخه روان شو په يوو لسمه ورځ يي مور ژړل او حڪمت دډاډگيرني په حال كي ترينه ولاړ دسپين غر په لورو سرونو يو ځل بيا تير شو او ديعقوب په مرسته په قرار په پته تير شو ځڪه ڪه چا ڪتلي واي بيا يي نه پريښود او سيده يي سنگر ته ليگلو يعقوب ورته دهر رقم مسؤليت سينه ږوهله او ورته ويي ويل ڪه نفر دي پڪار ول ماته ووايه ستا دتيم ٽول ملگري به درته په عادي جامه كي دروليگم انشالله ٽول درسره مرسته ڪوي حڪمت مننه ورڅخه وڪړله او ورته ويي ويل زما به دي ملگرو ته ضرور اڀتيا پيخيري بايد چي ٽول ضرور راشي بيا حڪمت خدای پاماني واخيسته او دقرار دموبایل نه يي دجمشيد پي سي او ته زنگ ووهلو جمشيد ورته وويل چي زما بس ماسره دي او دادي درغلم په لاره كي به دي گير ڪم بيا به راشو هو ٽل ته حڪمت ورسره ومنله حڪمت يو څه مزل وڪړ دډاډر په سيمه كي جمشيد حڪمت وليدو حڪمت ورسرا ڪيناست جمشيد ٽينگه غاره ورڪړه او ويي ويل: ياره حڪمه ته چي تللي يي بيخي داسي څوڪ نلرم چي خبري ورسره

وڪرم تاته خو پته ده چي هر رقم انسان سره زما نه لگي او زما هوٽل ته خو ٽول شرابيان او غلطو ڪارو والا خلڪ رازي تر ڇو خپل ڄاڻته يو ڇه خوشحالي ورڪي او هغه انجوني چي هوٽل ته راڻي هغه ٽولي خو داسي دي لڪه خرڇيدونڪي غواگاني هريو مالڪ خپله گته ورنه واخله نوري خرڇي پي ڪري په همدى خبرو ڪي حڪمت د جمشيد تر هوٽله ورسيد دجمشيد هوٽل بيست ويستران نوميده مشهور هوٽل وو پاڪستان ڪي هر رقم ازادى پڪي وه مشري پي خپله جمشيد وو حڪمت پاڪستان ڪي بيا په عيش ونوش شروع وڪره پوره دوى مياشتي پي تيري ڪري جمشيد به ورته نصيحتونه ڪول خو حڪمت نه منله په نشو واوريڊو هيڻ ڊول نشه ورنه پاتي نشوه جمشيد به ورته ويل چي حڪمته دخداي رويي ومنه داشيان ڇه ندى ڪه ڇه واي ما به ڪول خو حڪمت به ليوني شو او ويل به پي چي دي نشي خو زه ڊٽولو غمونو نه لري ڪرم ته راته وائي دا پريڊه حڪمت په دوه مياشتو ڪي ڇه پوره عملي شو جمشيد ته به پي ويل چي ڪه ڙوند مي ڇه شو تاسره مي وعده ده دا هر ڇه بيا پريڊم جمشيد به ورته ويل چي زه وروره داسي ڊيرو خلڪو ويلي خو چي يو ڄل پري ڇوڪ راغلي بيا پي ندى پريخي .

ديو ڇو ورڇو وروسته سڀنا هوٽل ته راغله حڪمت شي وڪتله زرري خپل مخ ووينڇو ادي نشي لري ڪيدو گولي پي وخورلي دحڪمت نشه لري شوه خو سري بيا هم درد ڪاوه سڀنا هغه جيني چي اول واڙ حڪمت ليدلي وه او جمشيد ته پي ويلي وو ڪه خداي زور راکر دا جيني به ضرور خپلوم سڀنا بڻڪلي انجلي وه حڪمت پري مين وو دحڪمت نه دري چوڪي ورائدي ڄاڻته ناسته وه حڪمت چي وروڪتل په غرور پي دحڪمت نه مخ واراوه حڪمت خپله خوشبختي حس ڪره سڀنا تر هوٽله په ڳرنديو قدمونو ووٽله داسي بڻڪاريدل لڪه چاچي ورته غڙ ڪري وي حڪمت بيا دجمشيد خواته سترگي وارولي جمشيد ورته اشاره وڪره چي ورشه ڪرڪي خواته او لڪه تازه هوا واخله خپه ڪيره مه حڪمت همداسي وڪرل دڪرڪي پرده چي پي لري ڪره خوندوره تازه هوا پي حس ڪره دغرور نه په ڊڪو او خوڇوونڪو سترگو پي لاندی وڪتل گوري چي سڀنادري ڪسانو رانيولي او

په زور یی موټر ته خيجوی د حکمت سترگی کړیغی راوړسیدی جمشید ته
یی غږ وکړ چی کار ټول نوکرانو ته وسپاره ته په منډه رازه ما پسی دواړه
ډیر په بیره لاندی کیوتل دجمشید موټر ولاړ وو حکمت وروختو جمشید
گادی روان کړ پوښتنه یی له حکمته وکړه خو حکمت ورته ویل چی دی
موټر پسی گړندی درزه موټر په تنگو تنگو کوسو کی تر ښاره ووت حکمت
دوی ورپسی وو حکمت سره دا مهال هم توپانچه وه ځکه چی قرار گاه
کی یی ورکړی وه موټر ډیر گړندی روان وو هر رقم ډریور نشو رانیوی خو
حکمت دوی ځان پسی ورورساوه دهغوی موټر یوی دښتی ته ننوت حکمت
دوی ورپسی دچی خوانه راتاو شول او دغلو دموتړ مخی ته ودرید
حکمت تر موټره کیوت نستونی یی رابد وهلی وو توری چشمی یی په
سترگو وی دغرور نه په ډکه لهجه یی ټولو ته وویل چی ماته تسلیم شی
گنی ماته مو ډیر ښه چل راځی حکمت هغوی ټولو کسانو ورپوری وخنډل
او دوو ملگرو ته یی وویل چی په ټوپک یی کار ورختم کړی حکمت تر
هغی مخکی هغوی دواړه وویشتل ټولو حکمت ته ماشی برابری کړی خو دا
وخت دحکمت ملگری راغلل او خالی دری کسه ژوندی پاتی شول نور ټول
یی ووژل.

هغه دری کسه نو حکمت ته خدای په لاس ورکړل حکمت په جمشید ته
له ویلو مخکی قرار گاه ته زنگ وهلی وو او ټول ملگری یی راغوښتی
وو دحکمت دوی موټر ملگرو یی تعقیب کړی وو او په اخر کی یی
حکمت سره پوره پوره همکاري وکړه.

دحکمت ملگرو هغه دری کسان سخت ووهل حتی تر دی چی له وینو یی
خپلی ډکی شوی هغوی ورته ددوی دمشرانو په باره کی وویل حکمت
پوهیده چی کولای شی همدی لینک نه خپل پلار ته هم ورسیری نو دی
کسانو چی کوم ځای وروخود دخپلو ملگرو سره هلته هم ولاړ چی دجمیل
چوک سره وو حکمت خپل مخ نه ټوټه تاوه کړه جمشید یی خپل هوټل
ته ولیږه ورته ویی ویل که څوک هغه هوټل ته په هغه انجلی یا بلی پسی
راغلل او په زور یی بوتله نو ماته بیا خبر راوړیگه جمشید ولاړ حکمت ددی
هوټل دمشر څخه غوښتنه وکړه تر څو څلور کوتی ورکړی خو دا هوټل

پوره ډک وو حکمت ددی هوټل په سنگ کی یو عادی هوټل کی خونی ونيولی پوره څلور خوني یی ونيولی ټول ملگری یی یکی ځای کړل داوخت جمشید حکمت پسی خبر راوړلیگو چی ډیر کسان راغلی وو او جمشید ته یی ډیری توندی خبری کړی او دا یی هم ورته ویلی چی هغه کسان په یوی جینی پسی رالیگلی وو هغه جینی څه شوه اوزما کسان څه شو او یلی که په دری ساعتونو کی دی زما نفر راپیدا نکړل والا هی چی داټوله میخانه درته په دابل مخ راواړوم حکمت لا خوشحاله شو ځکه پوهیده چی داسی لینکونه یی تر پلاره رسولای شي.

جمشید چی سخت وویرید او ددی غم ورسره وو چی هڅی نه په ریشتیا راته ساقی خانه ورانه نکړی نو لکه دلیونو پشان یی هاخوا او دی خوا مندی وهلی دری ساعته پوره شو هغه خلک راغلل ټولو دخپلو کلاشنکوفونو لټونه کش کړل تر څو ورته میخانه په بل مخ راواړوی داخل نو چی څنگه یی برید کاوه دهر کس په سر توفنگچه کینبودل شوه ټولو نه اصلحی ټولی شوی او ټول یی په موټر کی تر خپل ټاکل شوی ځایه پوری راوړسول هلته یی ددوی څخه هم پلټنی شروع کړی داکسان هماغه هوټل والا وو کوم چی مخکی کس ورته خودلی وو خو حکمت دوی ته خدای آسانه په لاس ورکړل.

حکمت جمشید خپلی قرار گاه ته راوغوښت پوښتنه یی ورنه وکړه چی ولی دی په هوټل اټیک ونشو جمشید ورته وویل چی یاره نه یم خبر حکمت چی هر وخت ورته موسی د بدیو مشر راوغوښت نو جمشید ته یی وویل تا چی ویل دی جینی پسی ډیر زورور خلک گرځی ایا تاته دا موسی گی زورور انسان معلومیده جمشید چی موسی وکوت سترگی یی کریغی راووتی

موسی هم د جمشید په لیدو یو اوږد اسویلی وکړ جمشید حکمت ته وویل چی ما او تا یوازی خبری کواي شو حکمت وویل هو ولی نه رازه دواړه بیرون ووتل جمشید حکمت ته وویل:کوم چاته چی ته موسی گی وایی دا موسی گی ندی بلکی دا خان موسی خان دی ددی پر سر دپاکستان حکومت غټ انعام ایښی دی حکمت ورنه وپوښتل

ولی .

جمشید وویل دلته پاکستان کی چی هر څوک وغواړي څوک قتل کړي او څوک مړ کړي نو دیته وایی.

حکمت سمدلاسه دجمشید غاړی ته لاس واچوه چی دا خبره تا ماته مخکی ولی نه کوله .

جمشید وویل چی مخکی او وروسته څه معنا خو اوس می درته وکړه کنه حکمت ورته وویل ته نه پوهیږی چی زه صرف همداسی خلکو پسی گرځم چی بد کاران وی قاتلین وی حکمت منډه کړه د موسی پسی موسی اخر ورته وویل چی داسی ډیر کسان می مخی ته زی رازی نه یی پیژنم دموسی نه یی دپتن ځای پښتنه وکړه داوخت یعقوب دی ځای ته راغی د حکمت دپلار عکس یی په لاس کی وو هر کله چی جمشید د حکمت دپلار عکس ولید سترگی یی راووتی او یو دم یی منډه کړه او په دروازه ووتو حکمت ورته پام وو خو هیڅ غبرگون یی هم ونښود حکمت موسی ته د فضل کاکا چی پلاریی وو عکس وخود.

موسی راسا وویل داکس خو ماته همدغی هوټل والا په لاس راکړی وو حکمت یو دم فکر کی شو خو بیا یی فکر وکړ چی امکان لري موسی دروغ وایی خو موسی ورته قسم وکړ ورته یی وویل چی ماته همدی جمشید پیسی هم راکړی او دا سپین گیری بابا یی هم راوست زه واقعا ستا په پلار سخت خفه شوم ځکه چی سپین ږیری وو

خو ها زه خپل کارو بار کووم ماته دهیچا پروا هم نه رازی وس ته جمشید راوله لس کاله یی هم درته ساتم حکمت یعقوب ته غوږ کی وویل: چی موسی دی نشه کړی یعقوب موسی ته پیچکاری وکړه حکمت ووتلو جمشید پسی اول خو ځای معلوم سیده لاره ورپسی هوټل ته یعقوب ورته وویل چی حکمته رازه چی نن خو یی ددی هوټل نه خلاص کو چی بیا چاسره داسی کوی نه حکمت وویل نه جمشید زما ډیر کلک ملگری دی خو اول باید چی دا

چی دا معلوم کو چی قیصه څه ده حکمت په هوټل ورننوت سره داصلحو ټول سیلانیان وویریدل ټول غاری ته ووتل حکمت په یو بیل ډول غرور په هوټل کی روان وو ټولو خلکو ورته کتل ټول هغه کسان چی مخکی راغلی و او حکمت یی کتلی وو نو ډیر حیران شول چی دا ډول عاجز انسان او دومره قوت حکمت دهوټل دفتر ته ورغی دهوټل مشر یی راوباسلو دجمشید پوښتنه یی ورنه وکړه هغی ورته وویل چی هغه خو ستا تر ټولو تکړه ملگری وو نو ستا نه بغیر به ولی چاته معلوم وي .

حکمت پوه شو چی هوټل کی نشته خو بیایی هم هوټل لت په لت واړوه حکمت دهوټل نه راووت فکر کی شو چی څه وکي یو ځل بیا لاړو موسی پسی موسی ته یی وویل چی زما پلار چیرته بندی دی هغه ځای یی وراوځوده خو حکمت ته یی وویل چی ته به یوازی ورځی زه خپله امضا درکووم تاته به په هماغی امضا خپل پلار درگری حکمت ورته وویل چی زه ستا امضا ته اړتیا نلرم خو موسی ورته وویل چی ته دهغی ځای عسکرو سره نشی جنگیدای حکمت موسی تر مری ونیو ورته یی وویل چی پته لار راوځایه تر څو دجمشید نه ژر پلار ته ورسیرم موسی ورته وویل په رضا یی درخایم خو زما قرارگاه به نه راورانوی ژمنه وکړی حکمت ورسره ومنله حکمت په فورنر کی کیناست پین شت یی واچوه توری چشمی یی هم واچول گیره یی هم برابره کړه ځان یی په دوه ساعته کی دموسی تر قرار گاه ورساوه فورنر یی ډیر تیز وچلاوه په دروازه کی یی دموسی لاسلیک ښکاره کړ پرینبودل شو ځان یی تر پتن لاری ورساوه چی څلورمه لاره وه حکمت په هماغه لاره وروان شو ددوه کوڅونه وروسته گوری چی پدی لاره کی یی هم عسکر ودرولی خو ډیر نه وو دوه وو که چیرته یی جنگ ورسره کاوه نو جامی یی خیرنی کیدلی بیا ورباندی خلکو شک کولو او که دموسی امضا یی هم وربنودله نو ورته یی ویل چی په دی لاره نو ولی راغلی حکمت په دوو کی گیر کړ داوخت یو کس راغی هغه یو کس ته یی دډوپی خوړلو وویل حکمت غوښتل دایو سره څه چل وکړی ځان ورنه خلاص کړی نو یی تیگه راواخیسته دایو یی په سر ووهلو سیده سړی په ځمکه راپریوت حکمت ورنه دبی سده کیدلو نه مخکی بښنه وغوښته نور

ورنه روان شو خان یی په منډه تر پلاره ورساوه حکمت په دی لاره ځکه راغی چی تر څو دجمشید نه مخکی او ژر ورسیری

هغه پوهیده چی جمشید به دحکمت دپلار بیولو پسی راخی ځکه چی موسی به ضرور دحکمت دپلار ځای حکمت ته خوده هماغسی وهم شول حکمت چی ورغی پلاری نه وو حکمت سخت غوسی ونیو شاوخوا عسکرو ته یی وویل چی دفضل کاکا په نوم بندی چیری دی هغوی ورته وویل هغه چی هر چا راوستی وو بیرته بوتلو حکمت بیا سر ته لاسونه ونیول بیا یی خپله ناکامی حس کړه خو ماته یی ونه منله پوهیده چی جمشید به تر لری ځایه نه وي تللی چی بیرون ووتلو خپل فرونر ته یی ځان په منډه ورساوه گوري چی یعقوب سره دملگرو یی جمشید تړلی او فضل کاکا ورسره بی هوبنه پروت دی سری یی څریدلی وو حکمت ورته کښیناست لاس یی ورته په مخ تیر کړ سترگو نه سختی دردناکی اوبنکی تویی شویی شوی دا اوبنکی دخوشحالی وی حکمت شاته سیت کی فرونر دخپل پلار سر پخپلو زنگونو کینبند سترگو نه یی اوبنکی روانی وی دپلار ټول یادونه یو یو ورپه زړه کیدل حکمت خپل پلار دپاکستان مشهور هسپتال کی بستر کړ خپله لار تر څو دجمشید قیصه معلومه کړي.

حکمت دجمشید مخی ته کیناست دحکمت ملگرو جمشید سخت

ویرولی وو چاقو گان او سری وینی او غوبنی یی دانسانانو وربنولی وی جمشید دپیری ویری نه دحکمت مخی ته لړزیده حکمت یی مخی ته ناست وو او اوسپنیز سپرینز یی په گوتو څرخاوه سری یی څړولی وو په یوغرور ناک انداز ناست وو.

حکمت خپلو ملگرو ته وویل چی دجمشید خوله خلاصه کړی لاسونه یی هم خلاص کړی او یو ټوپک ورکړی ټولو په پیر تعجب دحکمت امر ومانه ټوپک چی یی جمشید ته ورکړ جمشید ته یی وویل چی نن تاسره ټوپک دی ځان وژنی که ما جمشید دټوپک شپیلی حکمت ته ورواړوله حکمت سگریټ ولگوه جمشید غوښتل دز وکړی خو چی یی دټوپک گوتمه کش کړه نو ټوپک کی گولی نه وه حکمت ورنه ټوپک واخیست او ورته ویی ویل:پوه شوم چی هر څومره ښیگنی دی راسره کړی د خه نیت په موخه نه وی او

نه هم دتوبی ویستلو شوق لری جمشید تر اوسه دحکمت څخه وهل نه وو
خوړلی نو دی وخت کی خو بیخی ډاډه شو حکمت وذرنه روان شو خو یو
دم یی مخ ورته راواړوو او جمشید یی په پښه وویشت دجمشید چغه ډیره
لوره شوه ټوله کوټه کی یی انگازه وکړه حکمت ورته وویل لگ درد خو به
دی حس کړی وی کنه جمشید چغی وهلی او زگیروی یی کول ورته یی
ووویل یو سوال درنه کوم که دی سم جواب رانکړ داخل دی په دی سر ولم
او بله خبره چی دافکر ونکړی ستا نه بغیر زه هیڅ کوم بله لاره نلرم تر څو
خپلو دشمنانو ته ورسیرم ماسره زرغون هم شته جمشید هک حیران شو
چی دی ته دزرغون په باره کی چا وویل حکمت ورته وویل یاره حیرانیږه
مه زه چی ستا په حقیقت پوهیدای شم دزرغون په حقیقت نشم پوهیدای
خو زه پوهیرم تاسی خالی پیسی اخیستی خو چا درکړی صفا ووايه کنه
تا به وولم او زرغون نه به ټول معلومات واخلم جمشید ورته هر څه وویل
چی ماته پیسی افغانستان کی دعلي شاه او زرداد په نوم دوو کسانو
راکړی راته ویی ویل چی هر څومره پیسی دی پکار وی زه یی درلیږم خو
ته خالی حکمت مصروف وساته او فضل بندی وساته.

حکمت ورته وویل چی وه دخدای ظالمه ته خو زما تر ټولو څه ملگری
وی تا ولی ماسره داسی وکړل جمشید ورته وویل چی پیسی څه او
بد نه پیژنی حکمت جمشید هم پریخود موسی یی هم پریښود جمشید
خپل هوټل ته ولاړ او موسی خپلی قرار گاه ته حکمت چی پوه شو خپلو
ځایونو ته ورسیدل نو یعقوب ته یی وویل: چی همدغه ددوهم پلان څه
وخت دی ددی دواړو پلینو انسانانو نه دانږی بی غمه کړه یعقوب دوی دا
مهال حکمت سره دپلارپه قرار گاه کی وو خو دحکمت پلار لا په هوش
نه وو راغلی هغوی ورته ډیره زیاته نشه ورکړی وه لس ساعته وروسته
هم په سد نه وو راغلی یعقوب دریموت بتن کیکارله دموسی قرار گاه اود
جمشید هوټل سره دټولو سیلانیانو په بل مخ واوړیدل شنی لوخړی ورنه
جگي شوی حکمت یعقوب ته وویل چی ددوی دواړو قیصه خو می ختمه
کړه خو زما وس هم لا پاکستان کی یو کار شته یعقوب وپوښتل بل څه
کار لری یاره حکمت ورته وویل زما پلار که په حوش راغی ورته دازادی

زیری ورکری او ورته ووايي چي حکمت ډير ژر راځي حکمت راغي پيښور
ته په هوتلونو گرځيده ډير وگرځيده اخر کي ستري شو غوښتل يي دمه
وکړي د سيند غاړي ته راغي يوه زخمی مرغی يي وکتله راوچته يي کړه
ويي کتله يو وزر يي مات وو مرغی يخنۍ نيولی وه حکمت خپل تخرگ کي
دنه کړه روان شو مخ چي يي راواړوه گوري چي شاته يي سپنا ولاړه ده
حکمت دخوښي نه دواو لفظ راووتو سپنا او حکمت د سيند په غاړه يو
څه کيناستل بيا حکمت ورتا وويل ته پلار کورنی څه لري کنه سپنا ورته
وويل هو لرم يي داسی څوک به هم وي کي مور او پلار ونلري حکمت
تجربه اخيستی وه د جمشيد نه ځکه هغه هم ورته دروغ ويلي وو حکمت
غوښتل معلوم کړي چي سپنا خو به جاسوسه نه ويخو سپنا جاسوسه
ونه ختله حکمت دغرور نه په ډک تندي په فرونر کي يي سپنا تر قرار گاه
راورسوله حکمت چي تر موټره راکيوت گوري چي پلار يي کت کيناست دی
او دحکمت ملگري ورسره گپ شپ لگوي حکمت په دواړو گونډو کيناست
سخت يي وژړل دپلار دوباره ژوند ورته ډير جرات ورکړ پلار او حکمت
دواړو څه وژړل ټولو څه گپ شپ ولگوو

يعقوب حکمت ته غږ کړ چي حکمته ته راشه حکمت چي ورغي حکمت ته
يي ويل چي وروره خوشحاله يم چي تاته هر څه دی درورسیدل خو زما
لپاره به زما کار ونکړي حکمت ورته په ولی لاس کيښود او ورسره ژمنه يي
وکړه چي ژمنه ده ستا کار به هم ضرور وکړم دا وخت سپنا راغله حکمت
ته يي وويل: حکمته تا کوم وخت کي دموسی په قرار گاه اودجمشيد په
هوټل کي بمونه ځای پر ځای کړي ول حکمت ورته وويل: هر کله چي مور
جمشيد خوشي کولو هغي نه مخکي اول زه ولاړم او اول دجمشيد هوټل
ته می پوره پنځه لس بمونه ننه باسل چي يعقوب له قرار گاه نه راوباسلی
وو ټول مانه ويريدل ما نه يي تلاشي ملاشي وانه خيسته ټول بمونه می
هلهته هم ځانته برابر کړل بيا لارم دموسی قرار گاه کي می پوره لس بمه
د موسی په امضا ځای پر ځای کړل او ټول والوتل ټولو شاته د حکمت
دپلار په گډون دی قيصی ته غور تيولی وو حکمت ته يي چکچکی ووهلی
حکمت دټولو نه خدای پامانی واخيسته يعقوب ورته د غره نه هاخوا يو

موتر برابر کر تر خو پلار او حکمت یی تر خپل کلی ورسوی حکمت یوخل
بیا دسپین غر په سخته لاره روان شو افغانستان ته زخمی مرغی هم روغه
شوی وه هغه یی هم غوښتل ځان سره تر افغانستانه ورسوی هر کله چی
حکمت مرغی دسپین اخري ځای ته یی ورسوله مرغی پخپله په حرکت
راغله او پر والوتله حکمت خپل کور ته لار دخپلی مور سره یی وکتل خپل
ترونه چی یی وکتل ترونو چی فضل وکوت نو حیران شول حکمت ورته
وویل حیرانیږی مه زه پوهیږم پلار می تاسو وری وو او بندی کړی وو ډیری
پیسې مو یی په سر ورکړی وی ددواړو ترونو رنگونه یی ژیر شول بیا یی
ورته وویل زما ټول مصرف مو په پاکستان کی دجمشید په هوټل کی
په غاړه اخیستی وو مور مو راته دلته ساتله او پلار مو موسی سره راته
ساتلو دا دومره پیسې مو له کومه کړی دواړه ترونه یی غلی وو دحکمت
وریندار چاقو باندي رومیان میده کول حکمت ورنه چاقو واخیست دزرداد
په غاړه یی کیښود لومړی یی ورته وویل چی زه دقتلونو سره وس اموخته
شوی یم تا هم وژلی شم کاکا خو دا راته ووايه چی پیسې چا درکړی وی
دحکمت مور له حکمت څخه چاقو واخیست حکمت یی دوه کلکی کلکی
سپیری کش کړ ورته ویی ویل چی دومره وخت نه وروسته می په کور
خوشحالی راغلی دا راباندي وس ولی غم کوی دوی ته دی خدای سزا
ورکړی دواړو ترونو یی پخپله گناه ومنله بښنه یی وغوښته حکمت دواړه
معاف کړل.

او حکمت ورڅخه راغلو خار ته او خپل ژوند یی په خار کی تیر کړ
پای

داقيصه ريښتونى ده ما د خپل ماما دورکيدو په ياد کى ليکلى ده ستاسى
ټولو څخه هيله لرم چى خوڅه شوى مو وي او خوند مو ورنه اخيستی وى
که غواړى چى بله برخه يى هم وليکم ماته مسيچ وکړى ضرور
دکتاب ليکوال: سيد ادریس عادل 🙏🙏🙏🙏🙏🙏

حکمت پوره لس ورخی کلی کی دخیل مور اوپلار سره تیری کری. کاکاگانو سره یی هم عادی حالت غوره کری.

دومره وخت نه وروسته راغی جلال آباد بنار ته غوښتل یی تر څو دسپنا سره واده وکړي خو هغی ته یی په سپین غر کی یو کور جوړ کری وو چی تر څو ددوی دکور مثلی حل شی نو بیا به سپنا هم خپل کور ته راوی او واده به ورسره وکړي.

ډوډی او دخوراک نور ټول سامان به دیعقوب کسانو وروپل سپنا که څه هم انتظار یی نشو کولای ځکه چی داسی یوه ښځه چی ټول عمر په هوتلونو گرځیدلی وی هغه بیا چیرته دومره انتظار کولای شی دحکمت لپاره یی په ځان دومره سخته تیروله.

حکمت په بنار کی خپل ژوند روان کړ کور یی هم ونیو او پلار ته یی کسب برابر کړ خو خپله یی دبل څه اراده لرله.

پلار ته یی یو دوکان جوړ کړ تر څو پلار یی پکی سوپ خرڅ کړي .

حکمت پاکستان کی دجمشید په هوتل یعنی بیست ویستران کی دسوپ دجوړلو عالی طریقہ زده کړی وه. اوخوندور سوپ یو څو ورخی پوخ کړ پخپله یی اول کی خرڅاوه خو بیا وروسته یی خپل پلار ته پریخود ځکه چی په لږ وخت کی یی ډیر شهرت پیدا کړ.

او حکمت هم نور نه غوښتل چی دلته پاتی شی پخپله یی تکل وکړ چی لار شی سپنا پسی سپین غر ته تر څو هغه هم راوی بنار ته خو دا دومره اسانه نه وه ولی چی اخر پښتو ده مور پلار به یی څه ورته وایی ایا ورسره به یی ومنی او کنه خو بیا به یی هم دموبایل له لاری دسپنا سره اړیکه نیوله.

دسپنا ټول حال یی اخیست فکری کاوه چی ټول مشکلات ده خپله حل کړي نو دا خو لا وړه خبره ده روان شو غوښتل یی سپین غر ته ولاړ سی جلال آباد بنار کی تلاشی چوک ته څیرمه د میرانو کلی ته تلونکی یو موټر ته غوښتل یی تر څو ورپورته سی. داوخت ورته ادريس دشا لخوا نه غږ وکړ ادريس دحکمت دکلي دوختونو نه ملگری وو ادريس دوی هم چی دکلی دتکلیفونو نه نور په تنگ شوی وو دوی هم بنار ته کډه راوړی

وه ادریس له حکمت سره یو څه کښینات بنداری ورسره وکړ بیا یی ورنه پوښتنه وکړه

چی یاره چیرته روان یی حکمت ورته وویل چی ولا وروره یو جینی وه پاکستان کی می خوڅه شوی وه ماته جمشید ویلی وو چی دی جینی پسی دلته زورور خلک گرځی او ما ورته ویلی وو چی زه هم دزور پسی گرځم او خدای که زور راکړ نو دپلار دغچ نه وروسته به همدغه انجلی خپلوم دپلار دشمانان می پیدا کړل خو خپله وینه می وختله ځکه می ورته څه ونه ویل او وس نو غواړم سپنا هم خپله کړم بس زه می داوایی چی دادومره مشکلات چی می پخپله حل کړل داهم حل کولای شم ادریس ورته په خوله لاس کښنود ورته ویی ویل پام کوه دامشکلات تا ندی حل کړی ما او تا څه انسانان یو کمزوری وجود حکمت ورته وویل چی یاره داخو منم چی هر څه الله تعالی کوی خو کمزوری به انشالله دومره نه یو

ادریس ورته وویل: فکر وکه که چیرته ته دتول جهان پادشاه شی خو په یوه دښته کی بند پاتی شوی او سخت تبری یی او یو کس سره اوبه دی تاته وایی چی ټوله بادشاهی دی ما پسی ولیکه زه به درته اوبه درکړم ته به یی ورپسی ولیکی کنه حکمت وویل هو لیکم یی .

نو ادریس وویل: چی ته یو گیللاس اوبه ځانته دښته کی نشی پیدا کولای نو ته بیا څنگه ځانته زورور وایی دحکمت سر په دی کیسه پوره خلاص شو ولاړ جومات ته دوه رکعتہ نفل لمونځ یی وکړ بیا یی توبه وویستله دخپلی غلطی احساس ورته وشو .

بیرته راغی خپل کور ته خپل مور ته یی دسپنا په باره کی ټوله خبره وکړه پلاری یی هم قیصه واوریده موری یی ورنه په دی خبره سخته خفه شوه چی حکمت ځان لپاره خالی دهوتلونو استعمال شوی جینی خوڅه کړی ده مور یی ورته وویل چی دی جینی نه تیر شه دبادشا لور وغواره درته غواړم یی خو حکمت خپله ضد نیولی وو خو دیو څه ټینگار وروسته یی خپل مور او پلار رازی کړل مور او پلاری یی هم غوښتل چی خپله انگور ووینی نو حکمت سم دلایسه ادریس ته زنگ ووهلو چی موتر راولی ادریس دوی نوی

نوی موتر رانیولی وو ادریس موتر راوستو حکمت چی په پیخور کی یی موتر یاد کری هم وو خو بیا یی هم ادریس ته یی وویل چی ته ورته کینه. حکمت دوی یی سره دمور او پلار دسپین غر تر لمنی راورسول په لاره کی حکمت خپل کلی هم ولیده خو ورتا و نشو ځکه چی هر کله به دی کلی ته ورننوت خپل د سختی وختونه به وریاد شول.

هغی نه غوښتل چی نور خپل سخت وختونه رایاد کری.

حکمت یو ځل بیا دسپین غر په لارو مخ په پورته روان شو خو دا ځلی ورسره سپین ږیری پلار او سپین سری مور هم وه.

حکمت تر سپین غر یو ځل بیا واوړیدو خو دا ځلی ورته دی تگ هیڅ خوند ورنکړ ځان یی دیعقوب قرار گاه ته ورساوه مور او پلار یی قرار گاه کی کینول قرار گاه کی یی ږیر درناوی وشو خو دی وخت کی قرار گاه دافغانستان خواته رانږدی شوی وه تر څو جنگ له نږدی وڅاری بلکی افغانستان کی وه مور او پلار یی قرار گاه کی پریښودل خپله ولاړ سپنا پسی سپنا یی راروانه کړه هر کله چی قرار گاه ته نږدی شو شنی لوخړی له قرار گاه نه پورته شولی بی پیلوټه الوتکو په قرار گاه برید وکړ دحکمت دقرار گاه ټول ملگری هواکی لوغړن لوغړن پورته شول حکمت چی قرار گاه کی یی دبی پیلوټه الوتکو څخه دځان ژغورنی سختی طریقې زده کری وی نو سپنا ته یی وویل چی مزه چیرته سپنا چی وکتل گوری بی پیلوټه تیاره ددوی خواته راروانی دی نو یی دویری شاته منډه کړه حکمت ورپسی ږیر غږونه وکړل خو اجل چی راشی بیا دیته نه گوری حکمت ورته کتل چی سپنا باندي یوبم دبی پیلوټه لخوانه راغی حکمت دتیری شاته ځان پټ کړ او سپنا یی په مخکی لکه د بال پشان هواته پورته شوه او د سپنا دردوونکی چغی سره یی خپله بی وسی حس کړه ژړا ورغله دسخت درد نه یی دبی وسی ترخی اوبنکی تویی کری بی پیلوټه حکمت ونه کوت نو ځکه ولاړی خو پدی تش میدان کی خالی حکمت ژوندي پاتی شو حکمت چی وکتل گوری چی دافغانستان کومانډو قرار گاه ته ننوزی نو خپله تومانچه یی راوخیسته غوښتل یی چی یو هم ورنه ژوندي پاتی نشی سخت دغوسی اخری حالت کی وو داوخت یعقوب تر لاسه ونیو یعقوب په

ولی سخت تپی شوی وو حکمت یی په زوره له هغه خایه راوباسلو حکمت غوښتل چی کم از کم دخپل پلار مړي خو خپله ښخ کړی خو یعقوب ورته وویل چی وس نه کیږی خدای به خیر کړی رازه چی خو حکمت دسپنا یو هډوکی له خان سره وچت کړ موچی یی کړ او روان شو پینور ته.

داچی پیخور کی یی څوک پیژند گلو هم نه وو خو بیا هم دیو څه منزل وروسته یو موټر په درادر کی تیریده حکمت ورته لاس ونیو موټروان چی یی وکوت حق حیران شو سترگی یی کریغی راووتی.

په موټر کی ناست زلمی جمشید دی حکمت بیخی حیران شو خو داچی دامهال یی جمشید ته سخته اړتیا وه نو ورسره کښیناست هیخ یی هم ورته ونه ویل حکمت په لاره درد بی هوبڼه کړ واقعا چی سخته ده پلار او مور درنه بیل ولاړ شی یو ملگری دی هم ژوندی پاتی نشی او مینه دی هم ستا په مخکی بی پیلوټه په هوا کړی حکمت د درد دلase بی هوبڼه شوی وو یو وخت کی چی راپاسید گوری یو وی ای پی هسپتال کی پروت دی په سنگ کی یی یعقوب پروت وو جمشید په ناسته ویده وو سهار وو دروغتون نه بهر دچنچنو چنهار اوریدل کیده دلمر یوه وړه وړانگه دحکمت په مخ لگیده چی حکمت یی آرام ته نه پریخود حکمت له خپلی بستری پاسید سیرم او کنول یی لری کړل دکړکی خواته ورغی تازه هوا وه داشداری پرده یی لری کړه یو خو اوږدی اوږدی ساگانی یی واخیستی بیرته راغی خپل کت خواته اول یی جمشید ته وکتل خان سره یی وویل چی دا نو څنگه اول کی یی غولولم داسی یی کول وس به نو څه مطلب یی وی خو نه وس هیڅوک مطلب نلری ولی چی زه څوک نلرم

داوخت یوه نرسه راغله حکمت ته یی ددوایی دخورلو سپارښتنه وکړه نرسی شربت راواخیست سر یی تری لری کړ او دبوټل په سر کی یی حکمت ته شربت واچوه حکمت په پیر خوند سره دشربت گوټ تیر کړ. یو څه آرام شوی وو ذهنی ستړیا یی هم ختمه شوی وه داوخت یعقوب هم په سد راغی جمشید لا هماغسی ویده دوی دواړه بیرون ووتل غوښتل چی دخوراک لپاره څه پیدا کړی دروغتون نه په یو څه واټن کی یو مشهور هوټل دی هوټل ته به صرف بهرنی سیلانیان راتلل او دلته به پاتی کیدل

نور هیچاته هم اجازه نه وه حکمت او یعقوب شاوخوا ډیر وکتل بل هوټل
یی پیدا نکر زره نازره همدی هوټل ته ور ننوتل هوټل کی ریشتیا هم هر
رقم خکلی انجونی گرځیدلی دادجمشید دهوټل په څیر نه وو نو حکمت
چی ورننوت شاوخوا یی گروپونو ته کتل رقم رقم گروپونه پکی لگیدلی
وو کاشی یی داسی جوړه وه لکه په سمندر کی چی روان یی داسی رنگ
یی وو او داسی ځای وو چی پښی به دی خیرنی هم وی بس چی به
ورننوتلی پښی به دی هم پاکیدلی ولی چی هر وخت به یی صفایی کارانو
صفا کاوه هر رقم گیلاسونه شراب او بنگاوی اپیم تروه کبان ورسره نارنج
رقم رقم جامونه دسیلانیانو په لاس کی وو سیلانیان ټول دخپلو معشوقو
سره ناست ول او هر یو ته خدای په پاکستان کی جنت برابر کری وو نو
حکمت چی دا حالت ولید هغه حدیث وریاد شو چی دادنیا دکافر لپاره
جنت اودمسلمان لپاره دوزخ دی.

حکمت ولاړ دهوټل مشرانو ته غوښتل یی ورڅخه یو څه په پور واخلی
خو هغوی چی ددوی حالت ولید حکمت دوی ورته لیونیان ښکاره شول
خپلو ساتونکو ته یی امر وکړ چی له هوټله یی وباسی یو ساتونکی حکمت
ته لاس واچو حکمت ورته وویل په آرامی مو پریږدی ځو او که په زور
شوه والا هی که می ستاسی هغه دادا هم له دی زایه وباسی یو تن عسکر
حکمت ته کلکه سپیره ورکړه نور نو حکمت ځان قابو نشوی کرای په هوټل
کی ونښتل حکمت به هر یوه ته لاس اچوه هغوی پری ډیر وو دا ځل یی
بیا دقسمت مور مړه وه خه وهل یی وخوړل خو دوی هم پکی یودوه تنه
خه برابر کړل

داوخت دمهلې پولیس راغلل حکمت دوی یی ولچک کړل دهوټل ساتونکو
په لور اواز وویل چی هوټل ته ملنگ صاحب چی ددی لوی هوټل مشر دی
تشریف راوړی ټول خلک حیران شول چی تر اوسه چا ملنگ صاحب لیدلی
لاندی او بل ملنگ صاحب هر هیواد کی بیل بیل کاروبارونه لری نو هغه
نن دلته دیو جنگ په سر ولی رازی ملنگ صاحب دننه راغی حکمت دوی
چی وکتل هک حیران پاتی شول حکمت یعقوب ته وکتل ورته یی ویل چی
دانو سنگه کیدای شی

ملنگ صاحب دحکمت ملگری جمشید وو دا دومره غت هوتل ٿول دجمشید
۹۹ .

جمشید دیپولیسو نه حکمت او یعقوب خلاص کرل حکمت او یعقوب دوی
یی خان سره دھوتل دفتر ته چی اخی منزل کی وبوتل
شپارلس منزله هوتل وو په

پنخلم کی یی دجمشید دفتر وو حکمت چی لگ څه آرامی یی حس کری
وه بیا نا آرامه شو.

جمشید ورځینی وپوښتل چی څه اړتیا وه تاسی له ساتونکو سره مو جنگ
کاوه او چی له روغتون نه راوتلی نو زه خو به مو راپاسولی وم کنه دا که
تاسی وس پولیسو ولا بوتلی وای ما به بیا چیرته لتولای حکمت ورته صفا
صفا وویل: گوره جمشیده ستا دکلیمی نه بغیر زه په هیڅ هم باور نلرم ته
داخلي هڅه مکوه چی زما باور لاسته راوړی هغه یو وخت وو جمشید ورته
وویل چی زه ستا باور لاسته نه راوړم بلکی لاسته راوړی می دی ځکه چی
مادرتنه تر اوسه ندی ویلی چی پر ما باور وکړه او ته خپله راته دا خبره
کوی دواړه سره کښیناستل یو کوک او تروه کبان یی راوغوښتل دری وارو
څه په مزه مزه کبان خوړل حکمت دجمشید نه دخوراک منځ کی پوښتنه
وکړه چی خا ته دا راته ووايه څنگه بچ شوی او بیا درته زما ادرس له
کومه شو او دا ځل غواړی راسره کوم گیم وکړی جمشید ورته وویل: کبان
خوره دا اوږدی قیصی دی وخت نیسی هر کله چی خوراک ختم شو نو
جمشید یی چی سیستم جوړ کړ مو زیکی یی یکی ولگاوه حکمت غوږونه
بند کرل یعقوب هم بیرون ووت جمشید هم ورسره راووت ټول راغلل په
هوتل کی دحوض تر څنگ کښیناستل جمشید حمت ته وویل: یاره هغه
ورځ باندي زما دمرگ سل فیصده چانس وو خو تا چی زه داسی ناساپی
خوشی کړم زه ستا په نیت پوه شوم زه دومره ساده نه وم لکه څومره
ساده چی دی مینتلی وم زه په هر څه پوهیدم حتی تر دی ما پوره دری
کاله نظامی څانگه کی کار کری دی زه چی تا پریښودم زه مستقیم لارم
ماما کره هلته می پوره یوه اونۍ تیره کړه.

دیو عادی انسان په رقم به می هلته ژوند کاوه دهفتی په دوهمه ورځ

خبر سوم چی بیست ویستران دناملومو وسلوالو لخوا والوزول شو او هم دموسی قرار گاه هو که چیری ته دپاکستان حکومت ته ووایی چی دموسی قرار گاه ما ختمه کره او موسی هم ما وواژه نو هغوی تاته لوی انعام لری.

خو که دبیسټ ویستران نه خبر شول بیا نو زندان دی مبارک شه دبیسټ ویستران په حقیقت یوازی یو زه خبر یم یو ته او یو یعقوب نو باید خولی بندی کرو او دغه انعام پر یوځای واخلو .

حکمت ورته وویل داسی انعام زما پکار ندی زه هیڅوک نلرم باید چی زه دخپلوانو غچ واخلم.

دمور دپلار دسپین غر زخمی مرغی یو ځل بیا روغه شوی او دا ددی لپاره چی دظالمانو ځای تنور وگرځوی.

حکمت او یعقوب له پېښور څخه روان شول تر څو لار شی او وزیرستان کی خپل حال خپلو مشرانو ته بیان کړی خو جمشید ورته وویل :داهر څه ما ستاسی له کبله پیدا کړی اصلا هر کله چی بیست ویستران وران شو ټولنیزو رسنیو زما هوټل زیات مشهور کړ ما خپل دهوټل کاریگر هم دیوی هفتی لپاره رخصت کړی وو ماسره دبهرنیو هیوادونو نه دومره مرستی وشوی که چیرته یی زه ټول عمر هم وخورم نو کم به وي او دا هوټل هم دهمغی ثمره ده.

حکمت ته سخته غوصه ورغله پوه شو چی جمشید خپله سزا نده لیدلی حکمت جیب نه چاقو راوویست خو یعقوب ونیو هغی ته یی په لور اواز وویل چی جمشید وس زموږ ملگری دی که نه وای بیا به یی دومره څه راسره نه کول.

حکمت ورسره ومنله حکمت دوی ته داوخت یو موټر پکار وو تیار دجمشید موټر ولاړ وو خپله یی چلولو ته کښیناست یعقوب او حکمت ځان تر وزیرستانه ورساوه هلته یی خپلو مشرانو ته ټول جریان تیر کړ که څه هم ډیجیټل موبایلونو زمانه وه خو ددوی سره خبری چا په موبایل نشوی کولای ځکه چی شبکو والا بیا کشف کولای شول نو ځکه به هر کس دجریان تیرولو لپاره دوی ته راتلل .

حکمت دوی ته پوره پنځه ویشته نور کسان وروسپارل شول تر څو سپین غر پوسته جوړه او ویی ساتی او ټولو مشرانو به ویل چی هری پوستی ته به انشالله پوره دوه سوه دری سوه مجاهدین ورلیگو تر خونور ددی هر څه لمنه راتوله کرو پخیر حکمت دوی ته په یوه هفته کی دوه سوه سرتیری راورسیدل یو ورسره طبیب هم وو امر شوی وو چی په ننگرهار به ورځی دا وخت قندهار هم سقوت کری وو او هرات هم کندز هم په جمعه کی دمجاهدینو لخوا پوره اووه ولایته سقوت شول حکمت دوی ته ټول بریپ رسیدلی وو حکمت دانتقام سخته لمبی اخیستی وو خپلو مشرانو ته یی وویل چی تر څو دجنگ ساحی ته ولیگی داوخت غزنی کی سخت جنگ وو حکمت یی غزنی ته ولیگو غزنی کی حکمت نو دټولو مشر وو سخت جنگ وشو خو اخر هم بری دطالبانو مجاهدینو په برخه شوه حکمت دوی دغزنی زندان شاتنی برخی ته اور ورکړ او ټول زندانیان یی ازاد کړ حکمت غوښتل دخوشحالی نه والوزی ولی چی داخل یی ځان ډیر قوی لید او فکری کاوه چی دمور او پلار غچ یی اخیستی دی یو څه امریکایان یی په غزنی کی نیولی وو حکمت هغوی سخت ووهل حتی تر دی چی حکمت ځان په ډیرو وهلو ستړی کړ .

ریشتیا چی هم دپښتنو او افغانانو انتقام ډیر سخت وی .

حکمت غزنی خپل ملگرو ته پریخود راغی لوگر ته دلوگر والی ورته پخپله تسلیمی ورکړه.

لوگر هم سقوت شو.

حکمت لوگر نه راغی لغمان ته لغمان کی نو بیا بیل جنگ شروع وو دمجاهدینو جذبه دمرگ په لوری دهر مجاهد ورتگ او بیا دبی پیلوټه سره جنگیدل خو دلته دحکمت په مشرۍ کی ډیر ملگری یی وژل شول خو بیا هم بریا دمسلمانانو وه.

دا وخت حکمت دوی ته خبر راغی چی کنړ هم سقوت شو خالی بس ننگرهار او کابل پاتی وو دشپی ټول ننگرهاری ښاریان بیده سول ټولو ته یی امنیتی ځواکونو څه ډاډ ورکړ والی صاحب هم ورته وویل چی هیڅ مشکل نشته .دسهار وختی څپه وه چی مشرانو حکمت دوی ته زنگ ووولو

چی خان دی راورسوی ننگرهار ته چی هر څه درته په رضا تسلیم کړی
دننگرهار بناریانو به دمجاهدینو موټرو ته عجیب عجیب کتل ته به وای
چی هغوی وس پوه شوی وی چی دوی خو هم زموږ پشان انسانان ول.
حکمت د سراچی موټر پر سر دخپلو ملگرو سره ناست وو اودا نارہ یی
وهله.

نصر من الله وفتح قريب .

هری خواته یی په خوشحالی باندي کتل داسی ورته بڼکاریده لکه دپلار
روح چی یی آرام شوی وي.

پای

که هر څه مشکل یا غلطی وی تاسی ټول بڼښنه کوی.
هغه ورونه چی اسلامی امارات سره وی او دا ناول یی لوستی خپلی
څرگندونی مو راسره په لاندی نمبر شریکی کړی مننه

0731363201

رہ زہ ژوند غوارم مستي غوارمہ
رہ زہ ڊيره زنده گي غوارمہ
پلارہ تا ټول عمر زموږ لپاره ژوند کړی دی
رہ زہ خپل پلار په محشر کی جنتي غوارمہ
تل ميخانو کی گرځم تل خپلی نشی کوومه
په سمه لار چی شم بیا مرگ زہ سمدستي غوارمہ
چی خپل جومات ته راشم هر څه رانه هیر شی په خدای
دلته پناه بیا زہ دهر جهنمي غوارمہ
بس خلاصه داچی انسان یم بن ادم یم اخر
رہ پنا زہ ستا دهری ارزیابی غوارمہ

ستاسی دلا بریا په هیله ستاسی ورور سید ادریس عادل

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**